

Acsai Roland

Régen

Kosztolányi Dezső emlékének

Fácán
tolla csillogott, mint egy ritka ásvány.

Zöldár
öntött ki, és porlott a régi földvár.

Góte
lebegett a vízben, és élt még Goethe.

Ürge
szaladt, embert még nem küldtek az ürbe.

Dongó
körözött zúgva, mint egy kicsi bolygó.

Lepke
repült, szárnyát a hímpora belepte.

Zápor
után átszállt a legelőkön Ámor.

Korhadt
keresztek előtt zöld fű volt a kontraszt.

I.N.R.I. –
lesték a falon, de nem tudtak írni.

Bordó
levelek alatt musttal telt a hordó.

ACSAI ROLAND (1975) író, költő, műfordító, drámaíró. Legújabb kötete: *Gerlefény* (2025).

András:
így hívták nagyapám apjának apját.

Kucsma
volt fején, és nem csalta be a kocsma.

Kontyot
hordtak a nők, s neveltek sok porontyot.

Csélcsap
gyerekek nézték, ahogy nő a jégcsap

télen,
valahol a távoli faluvéken.

Fösvény
telek után zöldbe borult az ösvény.

Bíbor
volt az alkony, és elúszott a csíbor.

Hajnal
lett, és szél játszott az árvalányhajjal.

Prizma
volt a tó, és megfeszült a föld izma.

Szarka
csörgött, s ágakon bégetett a barka.

Dúló
szélén nőtt az akác, az útra dőlő.

Földút:
gyöngyként gurult szét rajta a sok gyöngytyúk.

Bíbic
volt a szent madár, mint máshol az íbisz,

s búza
kalásza várta, hogy a mag lehúzza

újra.